

Teza: cofnięcie środka odwoławczego

Zgodnie z art. 432 k. p. k. cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania chyba, że zachodzą bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 k. p. k. lub orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k. p. k.

Sygn. akt: WO-3/18

POSTANOWIENIE

z dnia 16 marca 2018r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie :

Przewodniczący SWSD Andrzej Hryniewicki

Sędziowie: SWSD Piotr Kubik

SWSD Iwona Zielezińska – sprawozdawca

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2018r. w Warszawie na posiedzeniu

sprawy ze skargi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na postępowanie radcy prawnego B. L. na skutek odwołania Skarżącej wniesionego w dniu 06.10.2017r. od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 20.09.2017r. sygn. akt GRD 6/2017 o odmowie wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 432 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. . z 2017 r., poz. 1870 ze zm.)

postanawia:

1.pozostawić bez rozpatrzenia odwołanie wobec cofnięcia środka zaskarżenia przez Skarżącą pismem z dnia 12.03.2018r.

2. kosztami postępowania odwoławczego w zryczałowanej kwocie 1300,00 (słownie: jeden tysiąc trzysta) złotych przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 08.02.2017r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wpłynęła skarga z dnia 03.02.2017r. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na działania radcy prawnego B. L.. Skarżąca zarzuciła radcy prawnemu zachowanie, które narusza przepisy prawa, jest sprzeczne z zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, a polegało w szczególności na naruszeniu obowiązku zachowania w tajemnicy okoliczności pozyskanych w toku rozprawy toczącej się przy drzwiach zamkniętych. W ocenie Skarżącej zachowanie radcy prawnego było niezgodne z etyką zawodową radcy prawnego, gdyż naruszało art. 6, art. 9, art. 11 ust. 2 , art. 15 ust. 1, art. 16 i art. 17 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Do przedmiotowej skargi zostały dołączone stosowne załączniki w szczególności protokół z dnia 24.09.2014r. z rozprawy przed Sądem Rejonowym w Koszalinie VII Wydział Gospodarczy w sprawie z wniosku W. H. i (...) sp. z o. o. w S. o ogłoszenie upadłości S. sygn. akt: (...).

Powyższa skarga została przekazana do rozpatrzenia przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w związku z tym, że radca prawny B. L., której skarga dotyczy jest członkiem Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w S..

Po analizie materiału dowodowego w ramach czynności sprawdzających Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych zwrócił się do radcy prawnego B. L. z prośbą o ustosunkowanie się do treści skargi.

Pismem z dnia 20.03.2017r. uzupełnionym pismem z dnia 05.07.2017r. radca prawny B. L. ustosunkowała się do skargi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Radca prawny zaprzeczyła wszystkim zarzutom podniesionym w skardze oraz wyjaśniła, że jest pełnomocnikiem W. H. w licznych postępowaniach sądowych w sporach ze Skarżącą. Wskazała, że nie ujawniła, ani nie wykorzystwała w żadnym zakresie informacji pozyskanych podczas rozprawy, która odbyła się przed Sądem Rejonowym w Koszalinie w dniu 24 września 2014 roku, z wyłączeniem jawności, przy drzwiach zamkniętych, a treść wniosku W. H. o ogłoszenie upadłości Spółki z dnia 28 września 2016 roku oraz wniosku T. G. o ogłoszenie upadłości Spółki z dnia 13 grudnia 2016 roku nie zawierają informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa Spółki pozyskanych na tej rozprawie. Podniosła też, że nie była obecna na rozprawie w dniu 24 września 2014r. i żadnej informacji z tej rozprawy nie mogła w związku z tym pozyskać a następnie jej wykorzystać. Radca prawny B. L. wyjaśniła, że informacje zawarte we wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki z dnia 28 września 2016 roku pozyskała od W. H., który był stroną postępowania o ogłoszenie upadłości i uczestniczył w rozprawie, która odbywała się przy drzwiach zamkniętych. Zaprzeczyła by to ona we wniosku T. G. o ogłoszenie upadłości Skarżącej zamieściła informacje pozyskane na rozprawie odbywanej przy drzwiach zamkniętych, gdyż stała się pełnomocnikiem wnioskodawczyni już po złożeniu przez nią wniosku o ogłoszenie upadłości Skarżącej, na etapie zażalenia na zarządzenie o zwrocie wniosku. Oświadczyła, że wcześniej nie miała kontaktu z T. G., która zwróciła się do niej o pomoc prawną po otrzymaniu ww. zarządzenia, na skutek polecenia jej usług przez W. H.. W swoich wyjaśnieniach radca prawny B. L. podniosła też, że obowiązek zachowania tajemnicy przez radcę prawnego chroni interes klienta radcy prawnego, a nie jego przeciwnika procesowego.

W dniu 20 września 2017r. Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k. p. k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1981 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016.poz.233 z późn.zm.) wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie popełnienia czynów stanowiących naruszenie obowiązków zawodowych radcy prawnego określonych w art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1981 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016.poz.233 z późn.zm.) oraz art. 6, art. 9, art. 11 ust. 2, art. 15 ust. 1, art. 16 i art. 17 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wobec stwierdzenia, że zarzucany radcy prawnemu B. L. czyn nie zawiera znamion deliktu dyscyplinarnego.

W ocenie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego analiza treści skargi, pism radcy prawnego złożonych w celu ustosunkowania się do skargi, jak również dokumentów zgromadzonych w sprawie nie pozwala na przyjęcie, iż radca prawny B. L. dopuściła się naruszenia zasad etyki zawodowej będących podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej, w szczególności związanego z naruszeniem przez radcę prawnego tajemnicy zawodowej regulowanej przez przepis art. 3 ust 3 i ust. 4 ustawy z dnia 1981 r. o radcach prawnych oraz norm Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Uzasadniając swoje stanowisko Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego podniósł, że ustawa o radcach prawnych nakłada na radcę prawnego obowiązek zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czym dowiedział się on w związku z udzieleniem pomocy prawnej i że obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie może być ograniczony w czasie oraz, że przepisy dotyczące ochrony tajemnicy zawodowej są ukierunkowane na ochronę interesu klienta, na rzecz, którego świadczy pomoc radca prawny. Z dokonanych przez Rzecznika ustaleń wynika, że Spółka (...) sp. z o.o. nie korzystała w żadnym stopniu z usług radcy prawnego B. L., która świadczyła usługi pomocy prawnej na rzecz jej przeciwnika procesowego. W tej sytuacji zdaniem Rzecznika nie ma żadnej podstawy do przyjęcia, iż radca ta dopuściła się zarzucanych deliktów dyscyplinarnych w związku z naruszeniem obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej na szkodę spółki 1 (...) sp. z o.o. z siedzibą w S..

W dniu 06.10.2017r. za pośrednictwem Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. wpłynęło odwołanie/ zażalenie / od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 20.09.2017r. sygn. akt GRD 6/2017 o odmowie wszczęcia dochodzenia. W treści odwołania Skarżąca zarzuca Rzecznikowi błędne ustalenie stanu faktycznego, polegające na przyjęciu, że r. pr. B. L. nie dopuściła się naruszenia tajemnicy zawodowej, bo nie reprezentowała interesów firmy (...) sp. z o. o. podczas, gdy istota naruszenia tajemnicy sprowadza się do wykorzystania przez radcę prawnego B. L. informacji powziętych w toku rozprawy i w toku całej sprawy upadłościowej, prowadzonej z wyłączeniem jawności.

W dniu 13 marca 2018r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wpłynęło pismo z dnia 12 marca 2018r. Skarżącej Spółki, w którym reprezentujący Spółkę, Prezes Zarządu, M. L. cofnął zażalenie na postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia z 20 września 2017r. oraz cofnął skargę na postępowanie radcy prawnego B. L..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 432 k. p. k. cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania chyba, że zachodzą bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439

k. p. k. lub orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k. p. k.

Analiza postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia z 20 września 2017r., pod kątem istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k. p. k. nie wykazała, aby naruszało ono którąkolwiek z przesłanek, określonych w tym przepisie, a które Wyższy Sąd Dyscyplinarny powinien wziąć pod uwagę z urzędu, ani nie jest rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k. p. k.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych.

Biorąc powyższe pod uwagę postanowiono jak w sentencji.